

denne Anerkjendelse; man kunde troe, at jeg havde været uvidende derom, og det kunde man maaffee sige var urigtigt, men det har jeg, som sagt, ikke været; jeg har, forinden Forslaget blev trykt og forinden det kom frem, vidst, at Udvalget var kommet til denne Beslutning. Jeg troer saaledes foreløbigt at have gjort Forsamlingen opmærksom paa Betydningen af det Forslag, man har søgt at indbringe her istedetfor det, jeg oprindeligt har indbragt, og skal afholde mig fra, yderligere at behandle denne Sag, indtil jeg hører, hvad der videre maatte blive sagt derimod.

Ordføreren: Det har naturligviis ikke været Udvalget hjært, ikke at kunne komme til Enighed med den ærede Forslagsstiller; men jeg troer dog ikke, at der var saa stor Grund til at lade det grove Skytts spille saa stærkt imod os, paa Grund af det Forslag, der er gjort. Den ærede Taler har havt formelle Betænklichkeiten, som han dog ikke vilde holde videre fast ved; men jeg troer dog at burde opholde mig noget derved. Jeg troer ikke, der er nogen Grund til Klage, naar et Udvalg finder, at en Sag fortjener at fremhjelpes, og da stræber at fremhjelpe den paa den Maade, som det anseer for den rette, og, naar det Forslag, der foresligger, ikke forekommer Udvalget at være rigtigt, saa har det under saadanne Omstændigheder ingen anden Udvei, end at fremkomme med det, som det anseer for rigtigt. — Det er ogsaa med stor Kunstfærdighed gjort gjældende imod Udvalget, at man vilde benytte en ikke antagen Lov som et Argument, hvorpaa Forslaget væsentligt skulde støtte sig, og det er gjort saavel af den ærede sidste Taler, som af Rigsdagsmanden for Sorø Amts 2det District (Alberti); jeg troer, at det er en aldeles falsk Argumentation. Der staaer i Slutningen af Udvalgets Begrundelse af sit Forslag et Punktum, der begynder saaledes: „Følgelig giver“ o. s. v.; denne Begyndelse antyder tilstrækkeligt, at det er Noget, der er føiet til som et mindre vægtigt Moment, Noget, Udvalget har anseet for mindre væsentligt; og jeg kan paavise Noget, som ogsaa antyder dette, da jeg, som jo har havt den Ære at være Medlem af Udvalget, under den første Behandling selv fremhævede det Mislige i at tage Hensyn

til en saadan Lov, der endnu ikke er antagen. Jeg maa yderligere gjøre opmærksom paa, at dette Punkt er noget Accessorisk, ved at tilføie, at det først er kommet ind, efterat Betænkningen var færdig, da et af Udvalgets ærede Medlemmer ansaae det for rigtigt, ogsaa at tilføie dette. Dette var, hvad det Formelle angaaer.

Hvad nu Realiteten angaaer, saa er jeg rigtignok yderlig overrasket ved at høre, at det skulde være os, som vilde omstøde Valglovens Hovedbestemmelse, medens jeg tværtimod staaer i den Formening, at den ærede Rigsdagsmand ved sit eget Forslag gjør et Angreb derpaa; min Mening er, at den ærede Rigsdagsmand seer Valgloven med sine Øine, han seer i Valgloven, hvad han ikke har kunnet bringe derind i den grundlovgivende Rigsforsamling, thi jeg har Forhandlingerne i den grundlovgivende Rigsforsamling for mig, og der seer jeg, at han havde stillet et Ændringsforslag, som netop gik ud paa, ved Raaringen at give alle de Tilstedeværende den Betydning, som Valgerne ifølge Valgloven alene have, og dette Forslag blev af den daværende Rigsforsamling forkastet med 71 Stemmer imod 23. (Tscherning: Ja, det har jeg ogsaa sagt.) Det er altsaa den tredie Mening, som den ærede Rigsdagsmand siger er gleden ind imellem to andre, som har gjort sig gjældende paa Rigsforsamlingen, som Udvalget holder fast paa. Naar den ærede Rigsdagsmand taler saameget om, at vi ville have Raaringen for denne enkelte Valgkreds, for at bringe noget ganske Andet ind i Valgene, da kan jeg sandelig slet ikke forstaae det, thi jeg kan virkelig slet ikke begribe, hvor han vil hen, naar han taler om, at vi sætte en skjult Afstemning istedetfor den aabenbare (Tscherning: Nei!); han har ikke brugt dette Udtryk, men jeg erindrer ikke nøie, hvilke Udtryk han brugte. (Tscherning: Jeg har ikke talt et Ord derom.) Ja, jeg har forstaaet den ærede Rigsdagsmand saaledes, som om han meente, at vi ved at sætte den navnlig Afstemning istedetfor Raaringen have gjort, at Valgerne kunne løbe fra deres Mening; det forekommer mig tværtimod ikke at være Tilfældet, thi, naar deres Navne staae skrevne i Protokollen, saa